

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

w sprawie z powództwa A. N.
przeciwko Skarbowi Państwa - Rejonowemu Zarządowi Infrastruktury w B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 października 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego Skarbu Państwa
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 listopada 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności

o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący Skarb Państwa powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, wynikającą z rażącego naruszenia art. 321 § 1 w związku z art. 187 § 1 pkt 2 i art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 455 k.c. w związku z art. 481 § 1 k.c.

Powołanie się w skardze kasacyjnej na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej zakłada, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą mieć zatem kwalifikowany charakter oraz dotyczyć konkretnych, powołanych we wniosku i niepoddających się różnej wykładni przepisów prawa, co skarżący zobowiązany jest wykazać (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156, i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18, niepubl.).

W okolicznościach sprawy, odnosząc się do zarzutów apelacji związanych z konsekwencjami utraty mocy obowiązującej uchwały Sejmiku Województwa [...] z dnia 9 lutego 2010 r., do której powódka odwołała się w twierdzeniach pozwu, Sąd Apelacyjny wskazał, że podziela stanowisko pozwanego o związaniu twierdzeniami faktycznymi stron, niemniej jednak - w ocenie Sądu - podstawą faktyczną powództwa były ograniczenia i niedogodności oraz będący ich skutkiem uszczerbek majątkowy, związane z funkcjonowaniem lotniska. Ponadto, jak wyjaśnił Sąd, wejście w życie nowej uchwały Sejmiku Województwa [...] z dnia 25 października 2016 r. było objęte twierdzeniami faktycznymi powódki, obszar ograniczonego użytkowania wokół lotniska istnieje w dalszym ciągu, a nieruchomości powódki w świetle obu uchwał ustanawiających ów obszar została zakwalifikowana do podobszaru „A”.

W sytuacji, w której na podstawę faktyczną powództwa składa się kompleks okoliczności faktycznych (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.), włączenie do tej podstawy dodatkowego faktu (twierdzenia faktycznego) nie musi oznaczać zmiany

przedmiotowej powództwa (art. 193 k.p.c.), co sugerowała strona skarżąca, a uwzględnienie tego faktu przez Sąd nie jest samo przez się tożsame z wyjściem poza granice żądania. In casu powódka odwoływała się do uszczerbków (spadku wartości nieruchomości i konieczności poniesienia kosztów rewitalizacji akustycznej) wynikających z utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska i usytuowania na tym obszarze nieruchomości stanowiącej jej własność; wskazanie konkretnego aktu prawa miejscowego precyzowało jedynie ów obszar przez określenie jego normatywnego źródła. Uwzględnienie przez Sąd Apelacyjny w podstawie faktycznej wyroku aktu prawa miejscowego, który ów akt zastąpił, w związku z utratą mocy pierwotnej uchwały w toku postępowania, nie oznaczało tym samym per se orzekania o aliquid, w kolizji z art. 321 § 1 k.p.c. Z twierdzeń wniosku, a także z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, nie wynikało przy tym, by zmiana aktu prawa miejscowego ustanawiającego obszar ograniczonego użytkowania rzutowała na faktyczne lub prawne uwarunkowania nieruchomości będącej własnością powódki w kontekście istotnym dla wyniku postępowania w sprawie.

W tym stanie rzeczy nie można było przyjąć, by na skutek przyjętego w rozważanym zakresie stanowiska Sąd Apelacyjny wydał wyrok wadliwy i to wadliwy w stopniu ewidentnym i oczywistym, co stanowi założenie przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

O tego rodzaju nieprawidłowości zaskarżonego wyroku nie można było mówić także w aspekcie sposobu rozstrzygnięcia o momencie powstania roszczenia o zapłatę odsetek ustawowych, tym bardziej, że zbieżne do wyrażonego w nim zapatrywanie prezentowane jest również w judykaturze Sądu Najwyższego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2016 r., III CSK 342/15, niepubl., z dnia 30 kwietnia 2019 r., I CSK 22/18, niepubl. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2016 r., III CSK 160/16, niepubl.).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw

